

[Elisabeth Arnold]

burgh-afgørelsen er fuldstændig overflødig, og at det, der skal stemmes om, selvfølgelig igen er Maastricht-traktaten.

Indledningsvis vil jeg sige, at der selvfølgelig er en grundlæggende forskel på det, Fremskridtspartiet mener et nej til Edinburgh-afgørelsen vil kunne afføde, og det, vi frygter. Vi mener ikke, det er demokratisk, at Danmark skal bestemme, hvad befolkningerne i Irland, Frankrig, Holland og Belgien skal foretage sig i fremtiden. Vi mener, det er helt rimeligt, at Danmarks befolkning bestemmer, hvad Danmark skal foretage sig i fremtiden, og hvorledes Danmarks stilling til de øvrige EF-lande skal være. Men vi mener ikke, det er rimeligt, at den danske befolkning skal nedgøre den irske befolknings stillingtagen ved en folkeafstemning, der fandt sted i sommeren 1992. Det er simpelt hen udemokratisk, og derfor forstår jeg ikke Fremskridtspartiets let hoverende bemærkning om, at hvis det bliver et nej til Edinburgh-forliget, falder det hele på gulvet. At sige »hurra, nu kan vi få det hele til at ramle, og det var da herligt« synes jeg er en sølle målsætning at have for sit arbejde her i Folketinget; det synes jeg er en ualmindelig destruktiv holdning. Hvis der er andre lande i Europa, som ønsker at gå videre i samarbejdet, skal vi ikke forhindre det. Så må vi høfligt og bukkende sige: O.k., det ønsker Danmark ikke at være med til. Så må vi trække os ud af samarbejdet; det må være den eneste rimelige konsekvens.

Når det er vigtigt at få Edinburgh-forliget med – og af samme grund stemmer vi naturligvis imod ændringsforslagene fra Fremskridtspartiet – er det, fordi der i Maastricht-traktaten var indbygget nogle usikkerheder og nogle senere afgørelser, især vedrørende den tredje fase af Den Økonomiske og Monetære Union og forsvarssamarbejdet. Det vil sige, at mange modstandere i 1992 med god ret kunne sige: Åh, dette her fører lige lukt til det fælles forsvar, det fører lige lukt til den fælles mønt. Og vi kunne nok så mange gange sige: Jamen det skal vi stemme om senere. Men nej, det blev anset for at være et meget, meget vigtigt punkt for mange nejsigere i 1992. Og nu har det pludselig slet ikke nogen betydning, for det stod der jo allerede i 1992, så der er ingen grund til at lægge vægt på det nu. Jo, det er der, for det var dér, den afgørende forskel mellem den danske vælgerbefolkning og politikerne var;

det var dér, den afgørende mistillid opstod i løbet af kampagnen 1992. Folk troede simpelt hen ikke på, at vi kunne modstå presset senere, når der skulle besluttes om den fælles mønt, om det fælles forsvar.

Derfor betyder Edinburgh-aftalen, at vi i virkeligheden tager forskud på de to folkeafstemninger, som skulle finde sted senere. Vi meddeler allerede nu, at vi ikke deltager i den fælles mønt, vi meddeler allerede nu, at vi ikke deltager i det fælles forsvar. Det er en væsentlig forskel mellem Edinburgh-aftalen og Maastricht-traktaten, og det er i meget høj grad et anliggende mellem de danske vælgere og det danske Folketing. Derfor er det pinende nødvendigt, at denne afgørelse også kommer ud til folkeafstemning.

Om en af de andre ting, om unionsborgerskabet, er det blevet sagt, at der her alene er tale om en klargøring af det, der stod i Maastricht-traktaten. Jamen den klargøring var fremtvunget af Fremskridtspartiets fuldstændig uansvarlige og uanstændige propaganda op til afstemningen i 1992. Fremskridtspartiet gik ud med åbne øjne og påstod, at dette var det samme som et statsborgerskab, at den danske folkepension nu ville blive tilgængelig for alle Europas borgere osv. osv. Det var med til at så tvivl hos mange vælgere, og det var selvfølgelig også en af grundene til, at vi blev nødt til at få denne klargøring fuldstændig krystalklart med i Edinburgh-aftalen. Fremskridtspartiet var selv med til at nære den mistillid, som desværre kom til udtryk ved afstemningen.

Der skal ikke være nogen tvivl om, at vi fra Det Radikale Venstres side er meget interesseret i at få et stærkere samarbejde også på overnationalt plan om både miljø, arbejdsmiljø og kultur, som det bliver nævnt i Maastricht-traktaten, eller rettere sagt den undtagelse fra det indre markeds regler, som er nævnt i Maastricht-traktaten.

Det har også været nævnt, at det er ikke at tage afstemningsresultatet højtideligt. Det blev et nej den 2. juni 1992, hvorfor skal man så overhovedet have en ny afstemning? Det er såre enkelt: Nejet viste, hvad danskerne ikke vil. Det er pinende nødvendigt, at vi herinde finder ud af, hvad danskerne vil. Vi skal have en ordening med de andre medlemslande, vi er i forening med. Det kan ikke nytte noget, vi bare